

Súd: Okresný súd Malacky
Spisová značka: 3T/17/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1617010056
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adriana Šimková
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2017:1617010056.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Malacky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adriany Šimkovej a prísediacich Ivany Bujnovej a Marty Bordákovej, v trestnej veci obžalovaného K. D., pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. a), b) Trestného zákona a iné, na hlavnom pojednávaní dňa 22. mája 2017 v Malackách, takto

rozhodol:

Obžalovaný
K. D., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom Q., U. X, študent,

sa uznáva za vinného, že

dňa 30.10.2016 približne o 22.00 h na B. X/B v meste Q. vošiel cez neuzamknutú bránu na pozemok rodinného domu, odstránil z okna domu sieť proti hmyzu a cez okno, ktoré si predtým počas návštevy otvoril, vošiel dovnútra domu, prešiel do spálne, kde z pod stolíka vzal kovovú elektronickú úschovnú schránku zn. SIGMA KSF 2818 o rozmeroch 180x280x180 mm, v ktorej sa nachádzala finančná hotovosť približne 50.000 € v bankovkách nominálnej hodnoty 100 € a 500 €, pričom následne so schránkou z domu odišiel, čím spôsobil poškodenému Ing. L. Q. škodu krádežou približne 50.000 €, a tohto konania sa dopustil aj napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Malacky sp. zn. 1T/121/2015 zo dňa 18.04.2016, právoplatným dňa 21.05.2016, bol uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona,

t e d a

- prisvojil si cudziu vec tým, že sa jej zmocnil, spôsobil tak značnú škodu, hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - vlámaním,

- neoprávnene vnikol do obydľia iného,

č í m s p á c h a l:

zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. a), b) Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona.

Za to sa

o d s u d z u j e

podľa § 212 ods. 4 Tr. zákona, s použitím § 41 ods. 1 Tr. zákona a s poukazom na 38 ods. 3 Tr. zákona, § 36 písm. d) k), l), § 37 písm. h) Tr. zákona, na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. ho súd pre výkon trestu z a r a ď u j e do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Malacky podal dňa 09.02.2017 Okresnému súdu Malacky obžalobu č. 1Pv 590/16/1106-15 na obžalovaného K. D. pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. a), b) Trestného zákona a iné, na skutkovom základe opísanom vo výrokovvej časti rozsudku.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní po poučení o svojich právach a povinnostiach urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku (zákona č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov; ďalej len Trestný poriadok), že je vinný zo spáchania skutku uvedeného vo výroku tohto rozsudku. Vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného súd postupoval primerane podľa § 333 ods. 3, písm. c), d), f), g), h) Trestného poriadku a vo vzťahu k tomuto skutku, zisťoval či obžalovaný :

c) rozumie, čo tvorí podstatu skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu, na čo obžalovaný odpovedal:

Áno.

d) bol ako obžalovaný poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, či mu bola daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a či sa s obhajcom mohol radiť o spôsobe obhajoby, na čo obžalovaný odpovedal:

Áno.

f) rozumie právnej kvalifikácii skutkov, ako trestného činu, na čo obžalovaný odpovedal:

Áno.

g) bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestné činy jemu kladené za vinu, na čo obžalovaný odpovedal :

Áno.

h) sa dobrovoľne priznal a uznal vinu za spáchané skutky, ktoré sa v obžalobe kvalifikujú ako určitý trestný čin, na čo obžalovaný odpovedal:

Áno.

Súd na základe vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny a jeho kladných odpovedí na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Trestného poriadku prijal toto vyhlásenie obžalovaného o uznaní viny zo skutku uvedeného vo výroku tohto rozsudku a zároveň vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná.

Súd preto uznal obžalovaného za vinného zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. a), b) Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, na skutkovom základe uvedenom vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Súd vzhľadom k prijatiu vyhlásenia o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vykonal dokazovanie len ohľadne trestu.

Súd vykonal dokazovanie odpisom z registra trestov na obžalovaného, výpisom z evidencie priestupkov na obžalovaného, trestným rozkazom OS Malacky sp. zn. 1T/121/2015, zápisnicou o vydaní veci (č.l. 59), zápisnicou o vrátení veci (č.l. 3262).

Pokiaľ sa druhu a výmery trestu týka, tak Trestný zákon vo svojich ustanoveniach, najmä v ustanoveniach deklarujúcich zásady ukladania trestov, poskytuje ochranu spoločnosti pred trestnými činmi v podobe trestov a to tak, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny života súčasne iných odradiť od páchania trestných činov za súčasného vyjadrenia morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Keďže uvedený cieľ, t. j. zabránenie v ďalšom páchaní trestnej činnosti zároveň naplňa aj ochranu spoločnosti, treba mať pri voľbe druhu trestu a jeho výmery túto skutočnosť vždy na zreteli. V zmysle zásady legality trestu je možné uložiť len taký druh trestu a len v takej výmery, v ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom trestné sadzby za jednotlivé trestné činy sú ustanovené v osobitnej časti Trestného zákona. Súd pri určovaní druhu a výmery trestu prihliada na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy a zároveň má trest postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Z hľadiska osobných pomerov a možnosti nápravy obžalovaného súd zistil, že obžalovaný bol doposiaľ trikrát prejednaný v priestupkovom konaní za priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Z odpisu registra trestov mal súd preukázané, že obžalovaný bol celkom 1 krát súdne trestaný, bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Malacky, sp. zn. 1T/121/2015 zo dňa 18.04.2016, právoplatným dňa 21.05.2016, za trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, na trest odňatia slobody vo výmery 3 mesiace podmienene, s určením skúšobnej doby v trvaní 12 mesiacov do 21.05.2017. Trestnej činnosti sa obžalovaný v danej trestnej veci teda dopustil v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia.

Obžalovaný uviedol, že k spáchaniu skutku ľutuje, prostredníctvom obhajcu žiadal o mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Postupujúc podľa § 41 odsek 1 Trestného zákona bol trestným činom najprísnejšie trestným - zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. a), b) Trestného zákona, ktorého trestná sadzba je stanovená na 3 roky až 10 rokov. Pri ukladaní trestu súd u obžalovaného prihliadol aj na pomer a závažnosť poľahčujúcich a príťažujúcich okolností. Poľahčujúcou okolnosťou je, že obžalovaný spáchal trestný čin vo veku blízkom veku mladistvých, pričom prihliadnuc aj na okolnosti spáchania trestného činu, mal podľa názoru súdu, jeho vek zrejmý vplyv na jeho rozumovú vyspelosť. Ďalej súd zohľadnil, že obžalovaný dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu a taktiež, že sa k spáchaniu trestného činu priznal a trestný čin úprimne oľutoval. Naopak obžalovanému príťažovalo, že spáchal viac trestných činov. Súd nezohľadnil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zákona, tak ako sa domáhal obhajca obžalovaného, t.j. že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že samotné priznanie obvinenej osoby v prípravnom konaní nie je samo o sebe napomáhaním pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Samotná trestná činnosť obžalovaného bola náležite objasnená na podklade vyšetrovania realizovaného v súlade s § 2 odsek 10 Trestného poriadku a samotné priznanie v procesnom postavení obvineného nemalo na spôsob a rozsah dokazovania v prípravnom konaní žiadny vplyv. U obžalovaného prevažoval teda pomer poľahčujúcich okolností (3 : 1). V zmysle § 38 ods. 3 Tr. zák. súd znížil hornú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody o 1/3, t.j. z 10 rokov na 7 rokov a 8 mesiacov. Takýmto spôsobom dospel súd k trestnej sadzbe 3 roky až 7 rokov a 8 mesiacov.

Nakoľko obžalovaný spáchal úmyselný trestný čin počas skúšobnej doby podmienene odsúdenia, s poukazom na ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona bolo vylúčené uložiť odsúdenému podmienene trest odňatia slobody. Obhajoba sa v súvislosti s prevahou poľahčujúcich okolností domáhala využitia inštitútu mimoriadneho zníženia trestu. Pokiaľ ide o aplikáciu § 39 odsek 1 Trestného zákona súdom, už z názvu tohto ustanovenia je zrejmé, že pôjde o ojedinelý a nie o pravidelný postup súdu. Preto takýto postup nemôžu odôvodniť len bežne sa vyskytujúce skutočnosti. Použitie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona, prichádza do úvahy len vtedy, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery obvineného má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre danú osobu neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, kedy možno páchatelovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestnej sadzby trestu, ustanoveného týmto zákonom. Podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona však okolnosti prípadu v spojení s ďalšími tam uvedenými podmienkami môžu byť iba okolnosti, ktoré sú súčasťou skutku, resp. vo výnimočnom prípade aj také, ktoré síce nie sú nevyhnutnou súčasťou príslušnej skutkovej podstaty, ale v danej kvalite a

kvantite sa pravidelne nevyskytujú. Pomery obvineného sa týkajú jeho osobnostného hodnotenia - charakterizujú jeho osobu ako objektu trestu a jeho citeľnosti pre neho a význam týchto pomerov sa zhodnotí vo všetkých týchto súvislostiach významných pre jeho nápravu a z toho plynúci záver musí byť zjavný, že trest uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby by obvinený pociťoval podstatne citeľnejšie ako iní páchatelia. Teda, že by bol neprimerane prísny a súčasne, že narušenosť obvineného nie je až taká závažná, aby bolo potrebné na neho pôsobiť trestom dlhšieho trvania. Podľa názoru súdu, obžalovaný uvedený kritériá nespĺňa. Súd v tejto súvislosti poznamenáva, že obžalovanému v čase skutku plynula skúšobná doba podmieneného trestu odňatia slobody za iný trestný čin majetkového charakteru (taktiež krádež) a pokiaľ si obžalovaný túto skutočnosť dostatočne nevedomoval a mal k nej ľahostajný postoj, bolo by v rozpore s účelom trestu obžalovanému uložiť trest kratšieho trvania, ako je zákonom ustanovená trestná sadzba. Za zločin krádeže podľa § 212 odsek 1, 3, 4 Tr. zákona môže súd uložiť trest odňatia slobody na 3 roky až 10 rokov. Takto určená trestná sadzba sa v právnej vede označuje ako relatívne určitá. Zákonodarca teda určil hornú a dolnú hranicu trestnej sadzby, pričom výškou trestných sadzieb vyjadril škodlivosť, resp. typovú závažnosť konkrétneho trestného činu. Preto porovnaním trestných sadzieb trestných činov možno zistiť, ktorý z nich je podľa zákonodarcu pre spoločnosť škodlivejší. Každá zákonná trestná sadzba zodpovedá stupňu typovej závažnosti, ktorý je charakteristický pre trestné činy určitého druhu. K stanoveniu trestných sadzieb za trestné činy určitého druhu pritom dochádza práve z dôvodu, že i trestné činy toho istého druhu sa navzájom odlišujú, a to konkrétnymi okolnosťami toho- ktorého prípadu. Trestnou sadzbou sa stanovujú súdu isté mantinely pri jeho rozhodovaní, no zároveň sa mu ponecháva dostatočný priestor pre individualizáciu trestu, podľa okolností konkrétneho prípadu v rámci zákonom určenej trestnej sadzby. Z uvedeného je nesporné, že zákonodarca práve tým, že určil danú trestnú sadzbu, ktorú súd môže uložiť za trestný čin spáchaný obžalovaným, vyjadril typovú závažnosť tohto trestného činu ako trestného činu pre spoločnosť značne škodlivého. Je nesporné, že v záujme zákonnosti má súdom uložený trest spĺňať aj podmienku primeranosti. Tieto závery plne dopadajú aj na obžalovaného. Podľa zásady uvedenej v § 34 ods. 1 Trestného zákona má trest plniť nielen represívnu funkciu, teda zabráňovať v páchaní ďalšej trestnej činnosti, ale i výchovnú funkciu, teda vytvárať podmienky pre výchovu páchatel'a, aby viedol riadny život. V rámci trestnej sadzby odňatia slobody uvedenej v § 212 ods. 4 Trestného zákona, ktorá je 3 až 10 rokov (v danom prípade bola horná hranica trestnej sadzby znížená i 1/3), súd s prihliadnutím na závažnosť konania obžalovaného, na následky trestného činu, výšku spôsobenej škody a spôsob spáchania trestného činu, uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, čo je na samej spodnej hranici trestnej sadzby. Pokiaľ páchatel' spácha trestný čin počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia alebo podmieneného prepustenia, je aj v zmysle judikatúry opodstatnené a žiaduce prísne potrestanie páchatel'a nepodmieneným trestom odňatia slobody za účelom dosiahnutia, resp. naplnenia všetkých funkcií, ktoré trest plniť má a ktoré neboli naplnené výkonom predchádzajúceho podmieneného odsúdenia. Výška uloženého trestu je podľa názoru súdu primeraná osobe obžalovaného a jeho pomerom, pričom trest odňatia slobody v tejto výmere nezasiahne neprimerane do života obžalovaného. Takýto trest podľa názoru súdu zohľadňuje možnosti nápravy páchatel'a a zodpovedá zásadám individuálnej a generálnej prevencie. Uložený trest odňatia slobody bude dostatočnou represiou pre obžalovaného a tiež naplnením účelu, že obžalovaný sa v budúcnosti bude vyvarovať páchaniu trestnej činnosti a starostlivejšie zväži následky svojho konania.

Obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním tohto trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin, preto ho súd podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Na základe vyššie uvedeného súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od oznámenia rozsudku cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Bratislave, pokiaľ sa oprávnené osoby nevzdali odvolania po vyhlásení tohto rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku)